

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

"Виконано при підтримці Фонду Ч. С. Мотта та „Єднання” в рамках програми „Загальні цілі”"

РЕПОРТАЖ ІЗ СЕРЦЯ ЦЕРКВИ „СПАСІННЯ”

Свято не тільки для церкви „Спасіння” м. Острога, а і для всіх, хто

переміни свого серця. Сьогодні мож-

на зробити чудові прекрасні зовнішні обряди, але лишитися без змін. „Побудувавши цей храм, — каже один з промовників, — ми надіємось на те, що люди, які відвідуватимуть його, змінюватимуться із середини. І цю роботу буде робити Бог, так само, як Він допоміг побудувати цей храм. І це було чудно. Бог потурбував людей, які дали фінанси на будівництво цього храму. Ви знаєте, тут були великі складності в будівництві. Тому що коли копався

живе в Острозі і розуміє, що відкрився ще один дім молитви для наповнення острожана духом добра, любові. Освячувався храм багатьма пасторами. Гості, що прийшли на це свято, господарі, перш за все, дякували Богові, поклонилися Йому і прославили його у молитві: „Господь наш, і Бог наш! Ми дякуємо тобі, за те, що Ти допоміг збуду-

вати цей храм, в якому славилось би Твоє Ім'я. Нехай слава Твоя буде тут, в нашому житті, в нашому серці. Во ім'я Отця, Сина і Духа Святого. Амінь”.

Отже, віруючі побудували храм для острожан, для гостей, для багатьох людей, тому що сюди може зайти будь-яка людина, яка хоче помолитися Богу, яка хоче почути слово правди. Цей храм побудований не для того, щоб за нього сваритися, чи битися, чи ділити його. Цей храм побудований щоб шукати Бога і мати

фундамент, то там водяний плавун і дуже м'який ґрунт, тому довелося бити глибокі буронабивні палі, 10м глибиною, їх було більше 180 штук і бурили в глибину, а потім тільки почали будувати верхню частину. Чому інженер так пильно дивився за фундаментом і казав: „хлопці, не економте на цьому! Добре робіть, добре заливайте бетон туди.” Чому це так важливо? Кожна розумна людина скаже: „потрібно твердий фундамент класти.” Знаєте, щось подібне і у житті людини, тепер ми приходимо у храм щоб почути, що в нашому житті також повинна бути тверда основа і що основою життя (Бог говорить) є Ісус Христос. Один із апостолів сказав: „Тепер Ви, як живе камінь будуйте з себе дім духовний.” Отож суть не в тому, щоб було помпезне приміщення, а суть в тому, щоб ми в ньому в цьому приміщенні, будували в серці своєму храм Божий. Декілька невеликих для будівництва років будувалася

продовження та 3 стор.

ПРО ЩИРІСТЬ І НЕ ЩИРІСТЬ

В середу, 9 листопада 2005 року, в Нетішинському міському суді відбулося судове засідання, на якому розглядався позов керівника Нетішинської партії НСНУ Самолюка Ю.О. до газет „Енергобудівник” та „Перспектива”, які, ніби-то, скривдили його морально. „Вина” газет полягала у тому, що вони влітку цього року писали про те, що за участі Самолюка Ю.О. за гроші збирав підписи за відзив депутата обласної ради І.М.Шевцова і тим самим дискредитував імідж партії Ющенка. Чи так, розбереться суд, якщо захоче, бо, звичайно, в наш час, у нашій суді, саме це найважливіше: чи має бажання суд чесно розбиратися, чи ні. Мене, як того, хто часто захищає в суді інтереси інших осіб, в першу чергу цікавило ставлення свідків, позивачів і відповідачів до події, бо ж хочеться знати правду, а також те, що творить суд, коли розглядає конкретну подію.

На початку судового засідання позивач Самолюк Ю.О. поставив запитання з приводу того, чому газета написала, що палатки із символікою: „Ющенко ТАК!” він використав без дозволу. Для цього процитував відповідні слова із газети „Енергобудівник”: „ніхто згоди не давав” і запитав журналіста-відповідача

від газети: „Ви чули, щоб хтось заперечив?”. Очевидно, хотів показати суду, що журналіст не чув, але писав. Відповідач, знаючи, що законом дозволено протокол не перевіряти, відповіла: „Це ж цитата з протоколу”. Далі судове засідання пішло шляхом досліджування, чи викладена в протоколі правда. Представник відповідача газети „Енергобудівник” намагався заперечити, мовляв: „протокол партійний, це ж не по справі”, але позивач Самолюк заперечив: „Публікація ж про протокол”. Суддя, відхиливши протест захисника газети, заохотив позивача і його представника далі допитувати свідків саме у цьому напрямку. Складається враження, ніби суддя Свіреда І.С. не знає, що для журналіста протокол це той документ, якому він має право не вірити, але, допоки протокол в установленому законом порядку не визнають недійсним, повинен сприймати його факт. Врешті й про недійсний протокол, але який існує, газета вправі писати. У данім випадку з позовом про дійсність, чи про недійсність цього протоколу до суду ніхто не звертався. В решті-решт, ще раз підкреслимо, якби він й був вже недейсний (на-

продовження на 3 стор.

Прес-реліз ГО „Спілка водіїв”

ГО „Спілка водіїв”, ГО „З'єднання борців „За справедливість” (територія діяльності Хмельницька та Рівненська області) та інші громадські організації нашої держави ініціюють всеукраїнську акцію щодо скасування талону до посвідчення водія.

Нещодавно до Верховної Ради України був поданий законопроект, яким МВС України хоче узаконити існування талону до посвідчення водія, який є лише в нашій державі. В жодній іншій цивілізованій європейській країні такого документа немає. На сьогодні талон до посвідчення водія залишається одним із найпоширеніших способів вимагання хабарів працівниками ДАІ, чим відповідно значно ускладнює ефективність боротьби з корупцією в органах Державної інспекції. Тому для припинення цього ганебного явища в ДАІ, потрібно не допустити прийняття цього законопроекту та скасувати підзаконні нормативно-правові акти, які запровадили незаконний талон до посвідчення водія.

Для цього юристами „Спілки водіїв” були підготовлені звернення, які будуть направлені до Генпрокуратури та народних депутатів України. В зверненнях до Генеральної прокуратури подане прохання винести протест на постанову Кабміну та накази МВС, які запровадили талон до посвідчення водія. В листах до нардепів висловлюється пропозиція не

допустити „узакононення” цього документа.

Юридичне обґрунтування даної проблеми:

Згідно зі ст.15 Закону України „Про дорожній рух” на території України діють національні і міжнародні посвідчення на право керування транспортними засобами, що відповідають Конвенції про дорожній рух. Порядок видачі цих посвідчень установлюється Кабінетом Міністрів України (саме на встановлення порядку видачі посвідчень водіїв був уповноважений Кабінет Міністрів України ст.15 цього Закону).

Натомість Кабінет Міністрів України запровадив своєю постановою № 340 від 8 травня 1993 року „Про затвердження Положення про порядок видачі посвідчень водія та допуску громадян до керування транспортними засобами” талон до посвідчення водія і встановив, що громадяни допускаються до керування транспортними засобами за наявності у них посвідчення водія відповідної категорії і талона до нього. Такі вимоги суперечать ст.15 Закону України „Про дорожній рух”, якою встановлено, що право на керування Кабінет Міністрів України перевищив свої повноваження, надані йому ст.15 Закону України „Про дорожній рух”. і запровадив непередбачений законодавством України талон до посвідчення водія.

15 листопада 2005р. Гладуняку Івану Васильовичу присвоїли звання почесного громадянина Нетішина. Вдумайтесь, люди — за що? У цьому місті робити мерам не було проблем. Вода, тепло, житло, дороги... усе робилося за рахунок будівництва ХАЕС. Була добре організована прихвизація. Найбільші в місті об'єкти, що належали нам, стали належати наближеним Гладуняку І.В. в т.ч. і хлібозавод, і телебачення, і ще багато що. Тих, хто йому, а не людям вірно служив, забрав із собою в Хмельницький, наприклад, О.Буханевича, який з містом за експлуатацію офісу так і не розрахувався. Що ж це виходить: дружно грабували місто, тепер область, і за

те його почесним називати?

Голова ради ЗБЗС Анатолій Войтко пішов на сесію цю, просив надати слово з цього питання. Голова міста М. Панасюк прохання виніс на голосування, щоб дати громадській організації слово. Де там. Хіба там є депутати, щоб хотіли чути голос громадськості?

„У Вас є пропозиції до формулювання?” — запитав Сіваківський Анатолій Ярославович, ніби сесія не рішення приймає, а формулює. Так дає зрозуміти, що питання чи бути Гладуняку І.В. по-

ЗА ЩО?

чесним давно вирішене і обговорювати його не можна. Як же це можливо, щоб півтора-два десятки (хай навіть депутатів) вирішували за місто, хто в ньому почесний?

Хоч би зважили на те, що ж діти в дитячих закладах сьогодні блокують (і доросло теж). Що ще не відомо чим закінчиться так звана „дизентерія” для тих, хто хворів, для тих, хто грамоти отримав за обман батьків, хворих і їх близьких. Чи ж не за це керівництво освітян висунуло губернатора на звання оте, щоб допоміг закрити гріх. А хіба не вчора

обласні держслужбовці зупинили хлібозавод у Славути, в угоду кому? То ж про рекет хлібозаводу мер міста Славути майже відкрито каже, що в області правди сьогодні не знайти. В продовж 2003-2004рр. нетішинці кричали на мітингах „Гладуняка геть”. На весь світ телепрограма „Без табу” не спростовно заявила, що через нього сидить нізащо людина. Апеляційний суд виніс рішення, що він незаконно вимагав арештувати майно газети.

Господи-Боже! Не віддавай місту за цей гріх, за цього „почесного”, але віддай депутатам, які знають, що чинять.”

Редакція газети ВМ

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в січневому номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

продовження, початок у попередньому номері

Я чув неодноразово від михнівчан, якою страшною була ця жорстока, нещадна людина. До нього з села йшли пішки і їхали завербовані агенти, котрі видавали хто сусідів, а хто й рідного батька. Одним з таких агентів був і Митрушка, отой самий Дмитро Корнійчук, про якого згадує у своєму листі Галина Іванівна Ковальчук, розповідаючи про те, як заарештовували її батька. Не маючи ніякої освіти, Митрушка не міг писати і тому ставив свій підпис на звинувачувальному документі хрестиком. Тим самим, так би мовити, виносячи вирок тому чи іншому михнівчанину. Саме через таких, як Митрушка, було відправлено на той світ до 80 односельців.

У злочинній системі сталінських репресій такі нелюди, як Мацак і його прислужники типу Митрушки, були *“гвинтиками”*, які виконували ганебну роль катів і зрадників.

Саме завдяки діям таких людців на чесних, нічим не заплямованих трудівників наклеювали ярлик *“ворогів народу”*...

Один з таких ярликів було наклеєно на батька Дмитра Гавриловича Вишняка, котрий і досі живе в Михнові. Тоді ще мала дитина, Дмитрик плакав, просив не заарештовувати батька, якому було 35 років, і який залишив сиротами п'ятьох дітей. Та хіба кати могли його послухати?! Під час війни його сіломиць відправили в Німеччину, а коли повернувся звідти, то ще потерпав від приниження.

Дмитрові Гавриловичу, всіма шанованій у Михнові людині, виповнилося 69 років, але він продовжує працювати в колгоспі. У свій час був і шофером, і слюсарем, і токарем. А тепер лагодить електрообладнання. Золоті руки майстра високо цінують односельці. Він же

й добрий сім'янин, має чотирьох дітей і дев'ятеро онуків. Коли проходить центром села, то обов'язково зупиняється біля пам'ятника репресованим і вклоняється батькові та іншим так званим *“ворогам народу”*.

З боєм душевним розповідав мені Дмитро Гаврилович подробиці арешту батька і його рідного брата Івана. Отож дві сім'ї Вишняків залишилися без батьків. А коли почалася війна, дві вдови разом з дітьми пережили страшні муки, самі росли дітей. В одного з Вишняків — Івана Андрійовича — після війни син Федір завідував майстернею в МТС, був інженером, його всі поважали, шанували.

За доносом агента було розстріляно батька Ніни Захарівни Алексійчук. Через багато років під час весняної повені вода знесла місток через Горинь. Тоді Ніна Захарівна не змогла швидко дістатися до протилежного берега, аби сповістити маму про реабілітацію батька.

По-різному склалися долі дітей тих, хто загинув у сталінських таборах як *“вороги народу”*, *“повстанці”* проти Радянської влади. Я вже наводив листа доньки репресованого Галини Іванівни. Її мати Парасковія Іванівна, залишившись без чоловіка, одна виховала доньку Галину і сина Бориса, пережила важкі роки війни, голод і холод. Під час окупації її сина відправили в Німеччину, він повернувся звідти хворим і передчасно помер. Галина вийшла заміж за Віктора Андрійовича Ковальчука. Вдвох вони навчали й виховували в школі учнів — патріотів своєї рідної землі. Нині їхні дві доньки Зоя і Наталя живуть і працюють у Шепетівці. Пишається Галина Іванівна і своїми онуками. Хай їхня доля ніколи не буде

МИХНІВСЬКІ “ПОВСТАНЦІ”

такою, якої зазнав їхній дідусь.

Який Сава — така й слава

Насамкінець хочу розповісти про колоритну, а точніше зловісну по-стать, яка відіграла негативну роль у долі багатьох михнівських громадян — про Саву Марчука.

Михнів — село велике, яке річка Горинь поділяє на дві частини. Права називалася першою громадою, ліва — другою. Це було схоже на два колгоспи. В обох частинах жили й колгоспники, й одноосібники. Тим часом колективізація йшла повним ходом. Вона зачіпала інтереси кожного селянина і насамперед керівників громад, зокрема, другої, яку очолював Сава Марчук. Це була людина рішуча, смілива, нахраписта. Мав власну кузню, і тому від нього в тій чи іншій мірі залежали всі селяни. Коли стало питання про усунівлення кузні, він виявив опір. Дійшло до того, що органи безпеки вирішили його заарештувати. Для цього з району прибули два міліціонери. Один за прізвиськом Пулін. Коли підходили до його двору, потім — до хати, Сава, побачивши міліціонерів, зрозумів, у чому справа, і вийшов їм назустріч маючи в руках два пістолети. Двома пострілами смертельно поранив Пуліна. Поранення одержав і другий міліціонер. Самого ж Саву міліціонери поранили в плече. По дорозі в Ізяслав Пулін помер, його іменем незабаром назвали новостворений колгосп.

Відтоді Сава переховувався у місцевих лісах, його дружину заарештували й відправили до Сибіру. Сава подався до Польщі. Звідти часто навідувався у Михнів. З допомогою місцевого керівництва йому вдалося одержати відповідні документи, з якими поїхав до Сибіру, звідки забрав дружину до

Польщі. Органи безпеки з своїми агентами ніяк не могли спіймати його. Бував він у селі нелегально, зустрічався з тим, хто йому був потрібний. Востаннє він з'явився у селі в обозі німців у 1941 р. Як людину, що постраждала від Радянської влади, його призначили керівником біржі праці в Ізяславі, де займався відправкою молоді до Німеччини. Маючи 50 років від роду, одружився з 19-річною михнівською дівчиною. У них народився син Всеволод. Коли фашисти стали зазнавати поразки і відступати до Дніпра, Сава зрозумів, що перемоги німці не здобудуть, і вирішив порвати з ними. У біржі праці залишив записку, що, мовляв, своїм ворогам більше служити не буде. Під чужим прізвиськом влаштувався завідувачим млином у Нетішині. Його дружина, забравши сина, виїхала невідомо куди.

Як відомо, після XX з'їзду партії, що відбувся в 1956 році, почалася реабілітація безневинних жертв сталінського терору. Пам'ятаю, як до мене, тодішнього голови колгоспу, в кабінет завітав полковник і пред'явив документ працівника КДБ. Попросив дати йому кімнату і посильного. Сказав коротко: хочу поговорити де з ким, виявилось, що він мав на увазі тих агентів, котрі видавали михнівчан, які начебто були *“повстанцями”* і взагалі *“ворогами народу”*. Вони визнали, що ставили свої підписи і тим самим вирішували долю людини.

Те, про що я розповів, коїлося не тільки в Михнові. Таке ж було й на Полтавщині, звідки я родом, і по всій Україні. То були страшні, трагічні часи, і ми маємо все зробити, аби подібне більше не повторилося.

**продовження
витягів у наступних номерах**

ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЯ
І ДЕРЖАВНИЙ РЕКЕТ

вод він був не чийсь, а наш, але дочекались злочинці прихвизації і цей єдиний завод став *“чиймось”*. Робив його таким колишній мер Нетішина нинішній голова ОДА Гладунок Іван Васильович. До прихвизації хліб Нетішинського заводу на смак був іншим, але не був гіршим за Славутський, ні за вагою, ні за смаком. Після прихвизації цей завод ціни підняв так, що мабуть ніде більше в Україні таких не було. Органи, — міліції, прокуратури, податкові, СБУ, — мовчали. Виступили наші газети ВМ та ПІ. Ціна стала трішечки ближчою до відповідної, але вагою хлібини ставали все легші. Директорів — *“господарів”* на заводі змінювалося чимало, але усі вони були з оточення Івана Васильовича. Не відомо від чого, але смак Нетішинського хліба теж змінився не на кращий: якщо в 2000-2002рр. я ще брав хліб Нетішинського виборництва, як їхав в село до батька з Нетішина, то в 2004р. перестав, бо й сам став купувати Рівненський, а в 2005р. — Славутський, і дешевший і смачний, підказали мені сусіди. Містечко Нетішин мале за розмірами і стало очевидним, що хлібні магазини Нетішинського хлібозаводу закриваються потроху назавжди.

Історія Славутського хлібозаводу мені відома менше. Можна сказати взагалі не відома, але хліб я їм саме цього заводу і тому, коли хліба цього заводу не стало у продажі, відчув у той же день.

Виявилось, що причина — застосування адміністративно-запобіжних заходів за порушення санітарного законодавства та за експлуатацію з грубими порушеннями вимог Закону України „Про пожежну безпеку” і „Правила пожежної безпеки в Україні”. Це так кажуть у постановах держслужбовців, яких в народі звуть *“каральні загоны”*. Після отруєння тисячі дітей в Нетішині перевіряти найретельніше Славутський завод дещо дивно. Від нього в дошкільні заклади Нетішина хліба не відвезуть, бо

вони врешті-решт підкорені ОДА. Ніхто ж ці заклади не покарав за те, що і хліб дітям може не такий смачний, і платити ж треба дорожче ніж за Славутський. Навпаки, якщо вони дозволили собі цю *“привілею”* купувати хліб не з Нетішинського заводу, то... та ні, це неможливо.

Маємо факт — дві інспекції обласного рівня одночасно в один день йдуть на об'єкт не причетний до отруєння і... закривають. Як ви думаєте, якщо ці поважні обласні інспекції хотіли і могли без дозволу ОДА закрити цей об'єкт рік тому, там хоч на одну причину було менше? — Ні! Правила, закони — змінилися? — Ні! Завод — став інший? — Ні! Інспекції ті самі. Губернатор новий. Гадаєте в області інші хлібозаводи усі в кращому стані? — Вони не продають свій хліб в Нетішині!

Невірність у випадковості подій. Газета „Нетішинський вісник” за 21 жовтня 2005р. №42(1231), яка більш очевидно служить голові ОДА, ніж Нетішинській раді, приділивши увагу цій події принаймні чотирма публікаціями, усе зробила, щоб показати, що *“жодних претензій до виконавчих органів на місяць”* — тобто до підлеглих ОДА. Натомість про ТОВ „Агропрогрес” пише наприклад: „Підприємство не має атестату виробництва”. Чия ж це вина? Хто дозволить працювати стільки років йому не законно? Кому це вигідно? Державі, людям? — Ні! Хабарникам — так! Бо кожен чесний працівник, підприємець — він усе зробить, щоб законно працювати і спокійно. Це не вигідно тим, хто живе з хабарів і лише тоді, коли все не законно, але ними *“добрими”* хабарниками чи державними рекетирами від влади — дозволене. Отож, зашморг завжди готовий, тому керівники обласних державних органів приїхали з готовими приписами, і не переживали, що ж хліб комусь не попаде на стіл, і не дозволили навіть не доліки за денний час (завод хліб випікає у ночі) виправити. Зрозуміло, треба відзвітувати, що стоїть. Їм ніби не треба виправити не доліки.

Наскільки ревності за безпеку ці

органи не приходяться говорити, бо на ці об'єкти інспектори заходять щотижня (каже О.Стаднік в інтерв'ю газеті ТП), але ж пожежна чи санітарна безпека не змінюється в краший бік. Навпаки. Візьміть той самий Нетішинський хлібозавод і перевірте під'їзд до нього для пожежних машин. Він проходить через гаражний масив. Якими нормами це дозволено? Гаражі будували після будівництва хлібозаводу за головування у Нетішині Гладуняка І.В. і дозвіл на будівництво гаражів — усе було в його руках. За чий рахунок тепер робити під'їзд до заводу відповідним нормам закону? Чи пожежним машинам їхати по машинах (котрі виїжджають з гаражів) на пожежу, чи чекати, щоб вони звільнили дорогу?

Де ще таке є, щоб до заводу (будь-якого) під'їзд був через гаражний масив?

Може обласний головний інспектор пожежної служби Є.Данилюк не знає цієї норми, чи її немає? А якщо знає, то у чім справа?

Допоки державні органи служитимуть не народу, а амбіціям чиновника? Вважаю, що цю ситуацію можна змінити, вибираючи керівників кожного державного органу (санстанції, пожежної, соцахисту, прокуратури...), усім миром, там де вони працюють. Тоді вони будуть знати, що в руках народу, а не мера чи губернатора.

Нарешті, покажу, читачу і прокурору (бо ж не побачить) зв'язок між Нетішинським і Славутським хлібозаводами і ОДА.

За тиждень до зупинки Славутського хлібозаводу на це підприємство прибули керівники Нетішинського хлібозаводу. Вони кажуть, що візит був ніби для співпраці. У чому? Не проситися ж на роботу приїхали, то чого ж? Із викладеного тут (і так є на факті) видно, що хліб Нетішинський не конкурент Славутському, бо ціна вища, а якість (як на мене) нижча. Отже хотіли щоб Славута поступилася ринком збуту, а та, як каже директор — не послухалась. От і приїхали негайно найголовніші серед слухняних голови ОДА, і спроможних, і здатних в угоду йому закрити навіть хлібозавод. Слава Богу, що рота народу вже не в їхній власті закрити, а то б сказав і все.

Григорій Цвях

Що таке рекет, за час президентства Кучми, встиг вивчити кожен, хто хоч щось намагався виробляти, або збути з метою чесного заробітку. Просто. Наприклад. Бабку внук привіз на базар, щоб продавала декілька мішків редьки чи цибулі, а до неї підійшов нелюд, забрав один мішок і бабка боїться йому сказати слово.

Державний рекет, це дещо глибше. От, наприклад, з цими ж мішками, цього ж нелюда контролювати повинні міліція, прокурор, але замість того, щоб вхопити його за руку, беруть з нього мзду, доводять план скільки він має їм платити, періодичність. За це, що на базарі їхні працюють злочодії, а з них не питає міська влада, чи там районна чи обласна, то вони від тієї суми віділяють через призначену для цього особу владі. Так, для цієї справи (організованого пограбування) від обласної державної, чи від районної, чи міської влади спеціально виділяються посади, автомобілі. Наприклад інспектор по контролю цін, чи ще там чого. Звичайно, що з мішка редьки чи цибулі на всіх злочодіїв не вистачить, але злочинство, воно ж не має меж.

Не знаю, як в інших містах Хмельниччини, а на вотчині адміністративної кар'єри нинішнього губернатора Гладуняка І.В. в Нетішині будь-хто побачить валютників, які для прокурорів, міліції, — *“святі”*, таксистів ми нараховували — біля 100, але комусь маємо певність, що у податківців третина з них теж *“святі”*. І, що ви думаєте, на тих машинах, чи ці валютники так недосяжні в прибутках. Боюся, що їм далеко до фаворитів АЕС по прибутках. Звичайно, що жоден з них не зміг би проплатити хабарі навіть двом, трьом контролюючим органам за те, що на очах у всіх обходить Закон. Тобто, має одного, який (чи з міліції, чи з прокуратури, чи ще з якого органу) за мзду робить його недоторканим перед іншими контролерами, а скількох таких той має, Бог знає? Це залежить від багатьох складових, але найперше, від того, як служить найбільшому. Хто найбільший? Гадаю, що на Хмельниччині, це губернатор — Гладунок Іван Васильович.

І все ж таки це дріб'язковий бізнес. От заводи молочної продукції, хлібні — це, хоч не Нікопольський Ферославний, але стабільний ринок з надійним доходом. При будь-якій владі, мир чи війна — все одно ці продукти потрібні. Коли будували в Нетішині хлібоза-

продовження, початок на 1 стор.

приклад за рішенням тих, хто його складав, чи їх керівництва, чи, навіть, суду), то чому ж журналісту про нього не писати? Не лежить на журналістові обов'язок перевіряти, чи в протоколі правда написана — відповідають ті, хто його складав. І Самолук Ю.О., і його адвокат Бойко В. та певне, що й суддя Свіреда І.С. це добре знають, проте досліджують. Скажіть, чи не тхне в цьому випадку діями на замовлення? Чи брався би Самолук Ю.О. за свої кошти за цю „писану вилами по воді” справу? А чи дозволив би суддя досліджувати те, чого в позові немає? Оце вам, дорогий читачу, приклад, як з самого початку побачити ставлення суду до справи, до сторін, до свідків.

Далі в справі пішли допити свідків. Спочатку, як і належить, зі сторони позивача — Самолука Ю.О. На запитання, чи давали по 50грн. за підпис, один каже — не бачив, а дехто каже — наклеп. Протилежні свідчення дають свідки від газети: кажуть, що їм давали після „зборів” по 50грн. за підпис, а дехто каже, що брали і по декілька паспортів (вписували у список, розписувались і отримували за відсутніх по 50грн.). Представник Самолука Ю.О. допитується, хто роздавав гроші (зауважте, що запитують у свідків від газети, бо ж зрозуміло, що ініціатори позову своїх свідків не спонукали при судді говорити про деякі деталі отримання 50грн.). Ті признаються, кажуть: „Давала Софія Лудвиг”. Софія Василівна не відмовляється: „Так, мені дав Самолук 4550грн.; давала в присутності Самолука Ю.О.; 91 особа від мене отримала по 50грн.” Свідки далі кажуть, що усіх людей в залі музикальної школи було тоді більше 200 осіб, і що кошти отримали усі; кажуть, що давали стільки, хто скільки приніс паспортів, навіть, за 16 осіб. Тобто, якщо сиділо за 200 осіб

ПРО ЩИРІСТЬ І НЕ ЩИРІСТЬ

та ще помножити на паспорти, то вийде, що коштів було чимало. Хто ж їх давав? Певно, що не з своєї кишені! Бойко В. і Самолук Ю. запитують про це лише у тих, кому давала Лудвиг, щоб у суді звучало, що ніби це її кошти, її ініціатива. Але ж вона по 50грн. дала лише на 91 особу то, хто ж давав іншим людям і з чієї кишені?

Чи буде це перевіряти суд? Не знаю. Врешті, на мою думку, по цій справі (Самолука Ю.О. до газет „Енергобудівник” і „Перспектива”) суд і це не повинно цікавити. На моє переконання — це кримінал, який органами міліції, прокуратури і навіть СБУ не повинні залишати позаувагою. Головне, як на мене, щоб задовільнити позов Самолука Ю.О., необхідно встановити: чи був факт, про який писали ці газети. Для газети, щоб їй не бути винуваною, досить довести, що інформація про давання коштів перевірялася (яким чином — не важливо). Проте, дивно, що про цей загальновідомий у місті факт прокуратура і міліція до сьогодні толком нічого не вияснила, хоча багато людей сміливо заявляють, що отримували по 50грн. Дехто на запитання: „за що?”, відповідає „не знаю” або „за те, що прийшов”. Є ті, що знають, — кажуть, — „Давали, щоб підписалися за відклик депутата Шевцова”. Як на мене (що я вже мав нагоду багато раз відстоювати невинність газети „Вісник малозахищених”), то про те, про що говорять усе місто гріх газеті не писати. Адже тут переважає суспільний інтерес. Крім цього, люди, хто отримав по 50грн., уже навчені, що гроші ніхто назад не забере, і хто розуміє, що купляють завжди брехню, (бо правду ж не купиш) — заявляють про це ганебне явище голосно і, навіть, у суді під присягою. Справа

не в депутаті Шевцові і, не в Самолуку Ю.О., а в тому, щоб розібратися, хто давав ці кошти на купівлю підписів. І як виправдати те, що на це болоче запитання до сьогодні ще ніхто не відповів? Очевидно, що прокурор, міліція і суд не хочуть відповідати на це запитання, що хтось їм заважає. Хто? Що? І чому, і до яких пір ці служби служитимуть „комусь”, а не народу? Адже це вже, навіть, не шило в мішку, а клубок нашпигований голками проти безпеки суспільства в Хмельницькій області. Біля тисячі осіб отримали хабара! — Нахабніше світ не знає! Де ж та боротьба з корупцією? Куди дивиться СБУ, врешті-решт і КВУ (Комітет виборців України), ЦВК, адже вибори на підході, а тут голосами (підписами) нагло в палатах „Ющенко ТАК!” гендлюють гендлярі, ще й до суду скаржаться, на газети, які про це посміли написати!? На мою думку, судячи по нахабності — знайомий почерк. Той самий, яким отруєння дітей на невинний кефір та дизентерію списали, яким Славутський хлібозавод державними органами мордують, бо він Нетішинському хлібозаводу конкурент, і той, певне, що позивав на 300 тисяч грн. „З'єднання борців „За справедливості” та газети „Вісник Малозахищених” „Гаряча Інформація” і незаконно арештовував майно газет і борців „За справедливості”, той, що організував автомобілем виїзд на автомобіль голови ради ЗБЗС в день, коли він виставив свою кандидатуру на мера м. Нетішин, та той, що прислав вбивцю в квартиру голови редакційної ради газет „Вісник Малозахищених” та „Гаряча Інформація”. Той про кого телепередача „Без табу” показувала, що через нього сидить нізачо людина. Чому так гадаю? А тому, що однаково нагло „наїхали” на жертву, і так само однаково жертву винною

намагаються зробити, і так саме усе за активної участі органів, які б мали боротися із цим беззаконням.

Правду сказати, земля все крутиться і, слава Богу, в кращий бік. Партія НСНУ обласна, мені відомо, була з самого початку проти використання партії і, зокрема, палаток „Ющенко ТАК!” у комедії з відкликом депутата Шевцова. Власне, багато хто саме з цієї партії на обласному і місцевому рівнях бореться й до сьогодні проти свавільних дій Ю.О.Самолука щодо використання партії Ющенка для вирішення „чіхось” корисливих амбіцій. Потроху починає горіти земля під ногами ненажер, прагнучих збагатитися людськими долями. Проявляються й в органах люди, спроможні зрозуміти біль невинного. Дасть Бог з'являться ще й ті, котрі виявлять злочинців (доречі прокуратура порушила кримінальну справу про підробку печатки ВАТ УБ ХАЕС).

10 листопада по 4-х телеканалах Президент Ющенко В.А. обіцяв студентам правосуддя, і це додає віри, але на місці, у цій судовій засіданні, суддя Свіреда І.С. заявляє: „Я не правосуддя — я суддя”. Тобто для здійснення Ющенкового бажання, треба ще потрудитися, щоб кожен суддя був правосуддям. І зробити це маємо ми, читачу, з допомогою засобів масової інформації, які не боячись суду людського, але боячись Бога, виявляють і описують правдиво все те, що хвилює суспільну думку, переконуючи людей у тім, що правда для того й є, щоб нею брехню подолати. Тому тих, хто правду несе, треба підтримувати і допомагати. Відстоюючи правду у кожному випадку, прийдемо до загальної правди, до справедливого суспільства.

Анатолій Войтко
Присутній у з/з 09.11.05р.

НАМ ПИШУТЬ

Відгуки на публікацію: „Правда про неправду”.

Публікуємо лист-відгук (без змін, пропускаючи не дозволені законом слова) на публікацію в газеті ВМ№18 (51) від 1-15 жовтня.

Шановні Пані і Панове!

Уважно слухала радіопередачі про отруєння дітей у Нетішені і інтуїтивно відчувала, що щось там не так. А в мене дуже розвинена інтуїція. До цього ж життєвий досвід: 70 років прожитих у комуністичному суспільстві, щоденно слухаючи і бачивши їх брехню. До ефіру прочитавши статтю: „Правда про неправду” в часописі (ВМ№18(51) від 1-15 жовтня 2005р.), прийшла до висновку, що члени комісії є порядні негідники. Це ще ті старі, що лишилися з часів покійного союзу і зараз грають на руку Симоненку. Якщо вони не самі, то їх нащадки заквашені на комуністичній заквасці. Ці йдуть на все, аби лиш вигородити себе і підбурити народ проти тих, хто заважає їх загарбницькій меті. І зараз ніби бачу листа Симоненка від 13.11.1998р. Зюганову, після таємного засідання ЦККПУ, в якому він вибачається перед Селезньовим і запевняє, що вони все роблять, щоб підняти народ України на повстання. Що їх люди є в усіх органах, на них працюють прокурори, силові структури, керівники соцзабезів, депутати, що їм дано строгий наказ затримувати пенсії, і зарплати, і що вони й надалі так діятимуть. Ось вони й діють на догоду, мета котрих шкодити нашій державі, щоб в час виборів набрати собі більше голосів. Це під їх „мудрим” керівництвом був пущений, а потім зразу ж зупинений за кілька днів на продовження ремонту, другий блок ХАЕС, а можливо й спеціально, щоб затруїти дітей. А потім списати це все на кефір, щоб під виглядом дизентерії загартувати прибутковий завод. На скільки треба бути, щоб передати в ефір на весь світ про отруєння дітей на Україні, і що це дизентерія. Та чи знають ті, що таке дизентерія? Це ж страшно заразна хвороба. Я й нині пам'ятаю, як ми ледве переживалися, які то були страшні різі в шлунку. Рідко з котрої сім'ї не виносили трупів, вона косила не лише дітей, а й дорослих, які були в контакт з хворими. А тут ніхто не був заражений з тих, хто мав контакти з хворими, пили кефір. В дизентерію може повірити лише людина яка взагалі втратила розум. За печінку не говорю нічого, але й там могла розвинути хвороба, але не дизентерія. А саме найвиразніше — це ХАЕС. Ось де треба шукати хворобу отруєння дітей. Спроба скрити від народу правду і спричинила дизентерію. Комісія виявилася складена з, мета яких приховати винних. Як і в час чорнобильської катастрофи вирішили відбутися брехнею. На мій погляд членів комісії потрібно притягнути до найсуворішої відповідальності. Потрібно, щоб детективи з народу

розкрили хто є хто. Обов'язково повинна займатися незалежна від Хмельницької області прокуратура. А коли потрібно, то й Президент. Бо в цій комісії була зібрана купка продажних, людей, які втрапили честь і совість, а можливо, ще й їх продали на користь винних замовників, котрі творять безчинство проти незалежної України, в догоду Селезньова, Зюганову і іншим ворогам мого народу.

З пошаною до Вас **Ганна Михайлівна Мортук**, учасник війни, ветеран праці. Чернігівська галичанка з 1946 року. **Від редакції.** Відячні дописувачі за листа, зміст якого влучно викриває глибинність походження проблеми (традиційної для пострадянської країни) приховування правди від народу.

Водночас, нажалі змушені інформувати читача, що ця біда з отруєнням не покидає своїх жертв. Очевидно, що Бог не хоче погодитися з тим, як батьки дітей і близькі хворих, постраждалих від отруєння, покорилися неправді. Адже після того, як нагороджено причетних до виготовлення неправди про дизентерію, в лікарню поступають ті самі хворі діти й дорослі. Їх нудить, переслідують напади рвоти.

І це відбувається у тих самих дитячих закладах, де показово зробили (після масових отруєнь) таку дезінфекцію, що відколи вони — такої не було.

Прикро, що причетні до списання від отруєння півтисячі народу (більшість з яких діти) — ніхто не усвідомить і не визнає, що замовчуючи що біду він нічим не кращий від тих, хто її сотворив. Адже тоді б не мучили б обманом, а широким спасали б постраждалих. Напевне, що і Бог тоді б змиливався над хворими.

Тож, зупинімо спочатку неправду. Не вважаайте, що звернення до органів влади захистить від неправди. Якби це мало бути так, то б неправди просто б не було. Органи прокуратури зберуть пояснення, заяви і відзвітують не перед постраждалими, а перед тими, хто можливо планував це злодійство. Адже вони їх підігнали і йшли на цю роботу не щоб Вам служити, а їм. Начальству їхня вірність, а не народу України, не Закону, не совісті. Потрібно створити комітет постраждалих і через нього діяти. Якщо у бажаючих організуватися не вистачає досвіду громадської боротьби — ЗБЗС готове поділитися досвідом і допомогти. Потрібно домагатися участі представника громадськості на дослідженні кожної слідчої дії. З цієї справи масового отруєння лише вороги можуть робити таємницю. Тому добиваймося правди і Бог нам допоможе.

РЕПОРТАЖ ІЗ СЕРЦЯ ЦЕРКВИ „СПАСІННЯ”

продовження, початок на 1 стор.

цей храм зі стін і стелі, але це була не основна ціль. Наша ціль не стіни, не храми, — говорили промовці на святі, не щось тільки матеріальне, і ми з цим усі згоджуємося: і мерія, і спонсори, і Церква, і друзі, ми всі — тому що ми віримо в Бога. Ми сьогодні, — каже ще один з промовців, — посвятили храм. Слово грецьке „посвята” означає відділення. Ми посвятили цей храм кому — Богу! У 1580-81рр. була тут в Острозі надрукована перша сло-

щоб в наших Церквах цього не сталося, щоб оці стіни не обмежили нашу діяльність. І привів вірш із Святого Писання з другого соборного послання святого апостола Івана вірш 8, де написано „Пильнуйте себе, щоб ви не згубили того, над чим працювали, але щоб прийняли повну нагороду”. І далі каже від себе: пильнуйте Того, Ким Ви жили усі ці 10 років Вашої історії. Пильнуйте Того, Кого Ви народили в собі, живіть Ним і далі, довірте себе Тому ще більше.

Іван Висновок
Від редакції.

в'янська, яку сьогодні називаємо Острозька Біблія. І про це згадувалося на святі, а з огляду на те, що в цей день в Острозі посвячувалася ще одна Церква для студентів університету „Острозька Академія”, можна припустити, що Бог віддає Острожанам таким добрим плодом за їхнє колишнє сіяння святого. Хочеться, щоб це сіяння множилося й надалі і з не менш приемним плодом духовного розвитку особи. Складна це справа. Проповідник, що на святі згадував Федорова, розповів також про подальшу долю цього знаменитого друкаря. Тодішній князь не помічав його талану, і праці і бідно йому було. Тож він, отой, хто написав книгу „Апостол”, який посвятив усе своє життя, в якій описав ремесло друкування, не змірився з бідністю, з тим випробуванням, яке дав йому Бог, і запрокутав пушку та поїхав за кордон продавати. Проект не пройшов, і повернувся він, захворів і під Львовом помер. Любі друзі, — пояснює проповідник — залишений був Федоровим важливий поклик (до творіння святого), то я, — каже далі, — дуже хотів би,

Цікаво спостерігати на прикладі цієї Церкви силу Божу. Починала вона правити в морзі. Там їм виділили місце, після того, як вони сталися Церквою на одній з квартир. Хто ж був сьогодні в Острозі то бачив, що в тісному місці цього міста Бог розчистив величну й водночас привабливу територію під будівлю храму. І недавно, коли будувалася Церква то був один вхід (в'їзд) на бокову вулицю вулицю. Тепер метрів 50 від дороги на Рівне, де стояв будинок державного закладу, вільно, його знесли — став просторий двір з чудовим видом.

На цих фотографіях люди, звичайно, причетні до будівництва, але хай вибачають, що не називаю їх прізвища, адже змінювалися мери, губернатори, і пастори, і прихожани, і спонсори — велика їм дяка. Кому, за те, що не перешкоджав, кому — за поміч, кому за великий труд, кому за клопіт, кому за сміливість, кому за доброту, але Слава Богу, що дав їм усім усе це, і створив умови, за яких є можливість Бога молити, і жити, і себе творити.

Юридична консультація

Відповідно до ч. 1 ст. 36 Закону України “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування” (далі — Закон) пенсія у зв’язку з втратою годувальника призначається непрацездатним членам сім’ї померлого годувальника, які були на його утриманні, за наявності у годувальника на день смерті страхового стажу, який був би необхідний йому для призначення пенсії по інвалідності, а в разі смерті пенсіонера або осіб, інвалідність яких настала в період проходження строкової військової служби, пенсія по інвалідності призначається особі незалежно від тривалості страхового стажу. При цьому дітям (у тому числі, які народилися до спливу 10 місяців з дня смерті годувальника) пенсія у зв’язку з втратою годувальника призначається незалежно від того, чи були вони на утриманні годувальника.

Дітям померлого годувальника пенсія призначається до досягнення 18 років або старшим, якщо вони стали інвалідами до досягнення 18 років. Діти, які навчаються за денною формою навчання у вищих навчальних закладах I—IV рівнів акредитації та професійно-технічних навчальних закладах, — до закінчення такими дітьми навчальних закладів, але не довше ніж до досягнення ними 23 років.

Пенсія у разі втрати годувальника, який помер внаслідок загального захворювання чи каліцтва, не пов’язаного з роботою, призначається, якщо годувальник на день смерті мав стаж, який був би необхідний йому для призначення пенсії по інвалідності, визначений у ст. 32 Закону. Отже, пенсії у разі втрати годувальника призначаються при наявності в нього наступного страхового стажу роботи:

До 23 років — стаж 2 роки;

від 24 років до 26 років — 3 роки;
від 27 років до 31 року — 4 роки;
від 32 років і старші — 5 років.

Відповідно до ст. 24 Закону страховий стаж — це період (строк), протягом якого особа підлягає загальнообов’язковому державному пенсійному страхуванню та за який щомісяця

сплачені страхові внески в сумі не меншій, ніж мінімальний страховий внесок. До страхового стажу для обчислення розміру пенсії за віком, з якого об-

вальника.

Звернення за призначенням пенсії може здійснюватися в будь-який час після виникнення права на пенсію. Днем звернення за пенсією вважається день приймання органом, що призначає пенсію, заяви про призначення пенсії з усіма необхідними документами. Заява про призначення пенсії працюючим подається за місцем роботи, а непрацюючим — до Пенсійного фонду України.

ПЕНСІЯ У РАЗІ ВТРАТИ ГОДУВАЛЬНИКА

числюється розмір пенсії у зв’язку з втратою годувальника, крім наявного страхового стажу, зараховується також на загальних підставах відповідно період з дня смерті годувальника до дати, коли годувальник досяг би віку, передбаченого статтею 26 Закону (чоловіками 60 років, жінками — 55 років та наявності страхового стажу не менше п’яти років).

Відповідно до ст. 37 Закону пенсія у зв’язку з втратою годувальника призначається в розмірі: на одного непрацездатного члена сім’ї — 50 відсотків пенсії за віком померлого годувальника; на двох та більше непрацездатних членів сім’ї — 100 відсотків пенсії за віком померлого годувальника, що розподіляється між ними рівними частками.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 45 Закону пенсія у зв’язку з втратою годувальника призначається з дня, що настає за днем смерті годувальника, якщо звернення про призначення такого виду пенсії надійшло протягом 12 місяців з дня смерті году-

Згідно з п. 8 Порядку подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до Закону України “Про пенсійне забезпечення”, затвердженого Наказом Міністерства праці та соціальної політики України та Пенсійного фонду від 30.04.2002 р. № 224/30 (далі — Порядок), до заяви про призначення пенсії у зв’язку з втратою годувальника додаються такі документи:

1) документи про місце проживання заявника;

2) свідоцтво про народження або паспорт особи, якій призначається пенсія;

3) документи, що засвідчують родинні стосунки члена сім’ї з померлим годувальником;

4) свідоцтво органу реєстрації актів громадянського стану (РАГС) про смерть годувальника сім’ї або рішення суду про визнання його безвісно відсутнім;

5) документи про вік годувальника сім’ї (якщо вік не зазначений у свідоцтві про смерть);

6) документи про трудовий стаж померлого годувальника;

7) довідка про заробіток померлого годувальника, а в разі, коли законодавством передбачено необхідність підтвердження заробітку за даними системи персоналізованого обліку, — інформація про заробіток особи із системи персоналізованого обліку;

8) довідка про склад членів сім’ї годувальника, які перебували на його утриманні;

9) довідки навчальних закладів про те, що діти померлого, його брати, сестри чи онуки, які не досягли 23 років, навчаються;

10) рішення органів опіки і піклування про призначення особи відповідно опікуном чи піклувальником;

11) довідка про середній заробіток на підприємстві для відповідної професії та акт про нещасний випадок на виробництві, акт про розслідування нещасного випадку, що стався, чи акт розслідування професійного захворювання, якщо смерть годувальника настала внаслідок трудового каліцтва чи професійного захворювання.

Відповідно до п. 33 Порядку орган, що призначає пенсію, повинен розглянути подані документи та прийняти рішення не пізніше 10 днів після надходження всіх необхідних для призначення пенсії документів.

Орган, що призначає пенсію, не пізніше 5 днів після винесення рішення видає або направляє адміністрації підприємства, установи, організації або заявникові повідомлення про відмову в призначенні пенсії із зазначенням причин відмови та порядку його оскарження.

МОЖЛИВІСТЬ ЗАМІНИ ТОВАРУ З НЕДОЛІКАМИ НА АНАЛОГІЧНИЙ ТОВАР НАЛЕЖНОЇ ЯКОСТІ

Якщо, після виявлення недоліків у роботі телевізора чи іншого купленого товару ви звернулися до продавця з вимогою про заміну даного телевізора на інший, продавець погодився це зробити, але після доплати, мотивуючи це підвищенням цін. Чи правомірна така вимога?

Відповідно до ч. 1 ст. 14 Закону України “Про захист прав споживачів” споживач при виявленні недоліків чи фальсифікації товару протягом гарантійного терміну в порядку та строки, встановлені законодавством, і на підставі обов’язкових для сторін правил чи договору, має право за своїм вибором вимагати від продавця або виробника:

а) безоплатного усунення недоліків товару або відшкодування витрат на їх виправлення споживачем чи третьою особою;

б) заміни на товар аналогічної марки (моделі, артикулу, модифікації) належної якості;

в) відповідного зменшення його купівельної ціни;

г) заміни на такий же товар іншої марки (моделі, артикулу, модифікації) з відповідним пере-

рахуванням купівельної ціни;

д) розірвання договору та відшкодування збитків, яких він зазнав.

Разом з тим, у ч. 5 згаданої правової норми зазначено, що під час заміни товару з недоліками на товар аналогічної марки (моделі, артикулу, модифікації) належної якості, ціна на який змінилася, перерахунок вартості не провадиться.

Під час заміни товару з недоліками на такий же товар іншої марки (моделі, артикулу, модифікації) перерахунок вартості провадиться виходячи з цін, що діяли на час обміну.

Отже, при заміні телевізора на телевізор аналогічної марки, ціна якого змінилася, різниця у ціні не сплачується.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК НА ВИРОБНИЦТВІ

Відповідно до ст. 14 Закону України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності” (далі — Закон), нещасним випадком є обмежена в часі подія або раптовий вплив на працівника небезпечного виробничого фактора чи середовища, що сталися у процесі виконання ним трудових обов’язків, внаслідок яких заподіяно шкоду здоров’ю або настала смерть.

Згідно з ч. 6 ст. 13 Закону факт нещасного випадку на виробництві або професійного захворювання розслідується відповідно до Порядку розслідування та ведення обліку нещасних випадків, професійних захворювань і аварій на виробництві, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 серпня 2004 р. № 1112 (далі — Порядок), та Закону України “Про охорону праці”.

Відповідно до п. 14 Порядку та ч. 5 Переліку обставин, за яких настає страховий випадок державного соціального страхування громадян від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 серпня 2004 р. № 1112, шкода, заподіяна працівникові внаслідок ушкодження його здоров’я під час, зокрема, проїзду на роботу чи з роботи на транспортному засобі підприємства або на іншому транспортному засобі, наданому роботодавцем, визнається пов’язаною з виробництвом нещасним випадком, що стався з працівником під час виконання трудових

обов’язків.

Згідно з п. 6.3 Інструкції про порядок перерахування, обліку та витрачання страхових коштів Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України, затвердженої постановою Правління Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України від 20.04.2001 р. № 12, виплати, які передбачені бюджетом на відшкодування шкоди, заподіяної працівникові внаслідок ушкодження його здоров’я та в разі його смерті, пов’язаної із нещасним випадком на виробництві або професійним захворюванням; одноразову допомогу в разі стійкої втрати професійної працездатності потерпілому; щомісячну грошову суму в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсує відповідну частину втраченого заробітку потерпілого; грошову суму за моральну шкоду за наявності факту заподіяння цієї шкоди; страхову виплату потерпілому в розмірі його середньомісячного заробітку при тимчасовому переведенні потерпілого на легшу роботу; витрати на медичну та соціальну допомогу тощо здійснюють робочі органи виконавчої дирекції Фонду.

Тому, згідно зі ст. 13 Закону підставою для оплати потерпілому витрат на медичну допомогу, проведення медичної, професійної та соціальної реабілітації, а також страхових виплат є акт розслідування нещасного випадку або акт розслідування професійного захворювання (отруєння) за встановленими формами.

За матеріалами газети “ЮВУ”

Матеріал до друку підготував Олександр Добровольський

Народ скаже, як зав’яже

Філософія сучасного державного невігласа

Пристойних зарплат всім не вистачає, тому декому доводиться “задовольнятися” непристойними.

У кожного своя правда, у декого — навіть не одна.

Скільки, з’ясовується, жеб-

рацьких торб можна пошити із одного грошового мішка!

В Америці спочатку стають мільонерами, а потім депутатами, а у нас — навпаки.

Найдужче хочеться випити, коли є чим закутити.

Посміємось з себе, щоб з нас інші не сміялися

— Лікарю, у мене тільки п’ятьдесят доларів! — Добре, я вам поставлю діагноз у межах цієї суми!

Колишній Міністр по телебаченню: — “Коли я очолював міністерство, воно не зробило жодної помилки!”. Слухач: — “Це міністерство не тільки помилки, а взагалі нічого не зробило!”

Комар каже комарові:

— Сідай, друже, йому на голову, бо це депутат — будеш також недоторканість мати!

А той у відповідь:

— Аякже, на депутата і комар не сяде!.

Запитують глухого діда, який читає газету:

— Що пишуть, діду? Посадили вже кого-небудь?

Посадили, вже картоплю і капусту...

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З’єднання борців “За справедливість””.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки.
Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов’язкове

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне, для передплатників і бажаючих купити у роздріб за пільговою ціною.
Передплатний індекс **08697**.
З 2006р. ціна 54 коп.
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 5000 Зам. №321